

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 12 Ročník XIX

12. června 2022

„Jak dlouho to budete hrát na obě strany?“

1 Kr 18,21

Milí farníci,

hned v první větě chci poděkovat všem, kdo se podíleli na slavnosti biřmování, ale nebudu jmenovat, abych na někoho nezapomněl. Slavnost se povedla a jsem rád, že se fara po dlouhé kovidí době opět otevřela farnímu společenství a my jsme mohli prožít nedělní – Bohu zasvěcený – den s vděčností za Boží obdarování a ve společné radosti. Tak by to mohlo vypadat každou neděli, kdybychom ji vážně považovali za Bohem ustanovený Den, jenž má být dle Božího zákona v Desateru přikázání svěcen – „Pomni, abys den sváteční světil“. Již první křesťané slavili po mši svaté tzv. agapé, každý něco přinesl k snědku a oslava pokračovala společenským způsobem. Naši protestantští bratři tak činí a proto se není co divit, že jsou jejich sbory mnohem osobnější a všichni se znají. Zatímco v naší církvi se často neznáme navzájem ani jménem, po mši svaté se rozcházíme a jdeme domů, za těmi, kteří nepřijali Boží zákon do srdce a slaví neděli u televize, sekáním trávy, nebo v monterkách u cirkulárky. Ti jsou potrestáni již tím, že se ochudili o rodinu pokřtěných a zůstávají ve své sobecké ulitě. Uznejme Boží zákon, jenž nám Bůh dal proto, abychom došli společně do života věčného, tak to nehrajme na obě strany, buďme Boží... *K tomu vám žehná † pater Petr*

Jak opravdu odpočívat? – katecheze papeže Františka

Může se zdát, že třetí přikázání „Pomni, abys den sváteční světil“ je velmi jednoduché dodržet, ale to je mylná představa. Opravdu si odpočinout není jednoduché, protože existují dva druhy odpočinku – falešný a opravdový. Jak je rozeznat? Dnešní společnost je žíznivá po zábavě a dovolené. Průmysl rozptýlení je v rozkvětu a reklama vykresluje ideální svět jako velký zábavní park, kde se všichni baví. Mnoho lidí žije v současné společnosti stylem „vydělávat, abych se mohl bavit a uspokojit své potřeby“ a těžištěm jejich života je únik. Vzorem jsou lidé, kteří mají úspěch, jenž jim dovoluje širokou a pestrou zábavu. Ale tento životní styl vede k nespokojenosti z existence anestetizované zábavou, která není odpo-

činkem, ale odcizením a útekem z reality. Nikdy dříve člověk tolik neodpočíval jako nyní a přesto nikdy nepociťoval tolik prázdnoty jako dnes. Odpověď, jak opravdu odpočívat, lze najít ve slovech Desatera, neboť odpočinek ve jménu Páně má jasný motiv: „V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den odpočinku a oddělil jej jako svatý.“ (Ex 20,11) Toto nás odkazuje na začátek stvoření, kdy Bůh konstatuje, že to, co stvořil, je dobré, velmi dobré. A tak začíná den odpočinku, který je Boží radostí nad stvořením. Je to den rozjímání a požehnání. Je to moment ztišení, chvály. Čas podívat se realitě do očí a říct: Jak je ten život krásný! Odpočinek je tedy požehnáním reality a ne útekem z této reality. Pro křesťany je tedy vyvrcholením neděle – dne Páně – Eucharistie, což znamená „dikůvzdání“. V tomto dni bychom měli Bohu říct: Děkuji za dar života, za tvé milosrdenství, za všechny dary. Neděle není dnem, který by měl vymazat ostatní dny, ale aby je připomenul, požehnal jim a usmířil s životem slovy: život je vzácný; není jednoduchý, někdy je bolestný, ale je vzácný. Je velmi snadné zůstat ve vnitřní nespokojenosti, ale požehnání a radost znamená, že se člověk otevře dobru, které je láskyplné a nelze ho vnutit. Jsi usmířený se svým životem? Mír si volíme, nikdo nám ho nemůže vnutit a nenajdeme ho náhodou. Aby se člověk vzdálil od hořkých ran svého srdce, potřebuje se usmířit s tím, před čím přehání. Je důležité se smířit s vlastní historií, s tím, co nepřijímáme, s obtížnou součástí vlastní existence. Pravý mír totiž nespočívá ve změně vlastní historie, ale v jejím přijetí a zhodnocení. Smířil jsem se s vlastní historií? Není třeba hledat velkou zábavu a požitkářství, ale nechat se inspirovat pokornými a skromnými lidmi, kteří se umí radovat z malých radostí se štěstím, které má nádech věčnosti. „Předložil jsem ti život i smrt, požehnání i zlořečení; vyvol si tedy život, abys byl živ ty i tvé potomstvo,“ (Dt 30,19) nám radí Bůh a tato volba je tím 'fiat' Panny Marie, je otevřením se Duchu Svatému, který nás vede ve stopách Krista, který se odevzdává v nejdramatičtějším okamžiku Otcí a přivádí tak na cestu ke vzkříšení. Kdy se život stává krásným? Když se o něm začne smýšlet dobře, ať je naše historie jakákoli. Je proto důležité pochopit slova sv. Terezie z Lisieux „Všechno je milost“, neboť to nám pomůže rozbourat vnitřní stěnu nespokojenosti a jen tak je možný opravdový odpočinek. Když otevřeme srdce prozřetelnosti, objevíme, že jsou pravdivá slova žalmu: „Jen v Bohu má duše odpočívá, od něj přichází má záchrana“ (Ž 62,2).

Kořeny a důsledky ukrajinské krize

Název Ukrajina souvisí se slovanským výrazem „kraj“ a znamená cosi jako „pohraničí“. Ve skutečnosti je Ukrajina rozlehlá rovina s nejistými hranicemi, hustě osídlená a bohatá na zemědělské a nerostné zdroje. Historický původ této země je starověký: Řekové ji nazývali Skýtie a Římané Sarmatia. Od středověku až do pádu rakouské monarchie byla na Západě známa jako Rus, zatímco v Rusku se jí říkalo Malorusko, aby se potvrdila její příslušnost k carské říši. Ukrajina je kolébkou Ruska, jehož zrod se datuje od konverze knížete Vladimíra I. (980–1015), zvaného svatý. Kyjevské knížectví (Kyjevská Rus), které založil, bylo nejstarším

slovansko–křesťanským státem, který se rozkládal od Baltského moře k Černému moři a až ke Karpatům a tvořil jeden z nejvýznamnějších státních svazků ve středověké Evropě. R. 1240 však byla tato rozsáhlá říše téměř zcela zničena Mongoly, jejichž nadvláda trvala více než 250 let. Kyjevská říše, ačkoli následovala východní schizma (1054), byla součástí západního křesťanstva. Moskevský stát, který vznikl v 16. stol. po osvobození od Mongolů, rozvíjel dědictví Byzance v protievropském smyslu. Přestože se Rusko za Petra Velikého stalo součástí evropského státního systému, carská říše byla ostatními státy Starého světa vždy vnímána jako hrozba kvůli svým asijským konotacím a autokratickému charakteru. V průběhu staletí byla Ukrajina několikrát rozdělena a podrobena nejprve litevským velkoknížatům a polským králům, poté ruské a rakouské říši, ale zůstala kulturně spojena se Západem a její obyvatelé vždy odmítali označení, která používali carové a která nyní znovu navrhuje Putin, tedy původní byzantské označení „Malorusko“ a „Novorusko“ („Novorossija“). [Pro historické podklady viz: „Historické“ setkání Františka a Kyrila]. Po rozpadu carského impéria během první světové války donutily Ústřední mocnosti bolševiky uznat nezávislost Ukrajiny Brestlitevskou smlouvou z 3. 3. 1918. Rudá armáda, která se snažila exportovat revoluci na Západ, zaútočila na Polsko, ale v srpnu 1920 byla na Visle poražena generálem Józefem Piłsudským (1867–1935), který přešel do protiútoků a pokusil se získat zpět území bývalé Polsko–litevské unie. Řižská smlouva, podepsaná 18. 3. 1921 Polskem na jedné straně a Ruskem a Ukrajinou na straně druhé, znamenala ztroskotání Piłsudského projektu a, jak napsal hrabě Emmanuel Malinsky (1875–1938), lze ji považovat za skutečný zrod bolševického státu. V roce 1922 se Ukrajina oficiálně stala součástí SSSR kromě východní Haliče a západní Volyně, které připadly Polsku. Od té doby, s výjimkou nacistické okupace v letech 1941–1943, zůstalo sovětské až do vyhlášení nezávislosti 8. prosince 1991. Post-sovětská Ukrajina se snaží vstoupit do NATO a Evropské unie, aby se ubránila ruské hegemonii, zatímco Moskva si chce udržet vliv nad zemí, s níž sdílí nejen více než 1500 kilometrů dlouhou hranici. Současný konflikt je také „plynovou válkou“, v níž jde o budoucnost energetiky v Evropě. Na jedné straně stojí Rusko, hlavní dodavatel na náš kontinent, na straně druhé Spojené státy, jež se chtějí prosadit na evropském trhu se svým zkapalněným zemním plynem (LNG), který se přepravuje lodí a je dražší než ruský plyn dodávaný plynovodem. Tento problém však není jenom ekonomický. Putin chce dát Rusku nové imperiální vědomí a po vstupu pobaltských republik a zemí bývalé Varšavské smlouvy do NATO je odhodlán nepřipustit další rozšiřování Severoatlantického paktu na východ. Jak poznamenává politolog Alexandre Del Valle, „celá zahraniční politika V. Putina je součástí tohoto silného sklonu ruské geopolitiky, tradičně orientované na územní dobývání oblastí kolem historického evropského jádra. V tomto systému je Ukrajina zřejmě svorníkem, který Rusku umožňuje stát se opět euroasijskou velmocí, protože z této země Rusko může získat přístup k Černému moři a východnímu Středomoří, ale také do střední Evropy a na Balkán. Proto je americkou strategií podporovat na Ukrajině, stejně jako v Gruzii a jinde, politické síly nepřátelské

Moskvě“. Prof. Massimo de Leonardis připomíná slova Zbigniewa Brzezinského (1928–2017), která se týkají podstaty problému. „Bez Ukrajiny Rusko přestává být impériem, ale pokud si Ukrajinu podmaní, automaticky se impériem stane“.

Pro ty, kdo se na věci dívají očima víry, je kromě protichůdných geopolitických zájmů Bidena a Putina první otázkou, která se jim naskýtá, blaho duší. Z tohoto hlediska, které je pro nás nejdůležitější, nesmíme zapomínat, že Ukrajina je centrem Ukrajinské řeckokatolické církve byzantského obřadu, která má své sídlo v Kyjevě, kde byl arcibiskupovi Svjatoslavu Ševčukovi svěřen arcibiskupský stolec, jenž kdysi patřil neohroženému kardinálu Josifu Slipému (1892–1984), který byl deportován a 18 let vězněn v komunistických lágrech. V ukrajinské Zakarpatské oblasti působí také rusínská řeckokatolická církev byzantského obřadu, mezi jejíž mučedníky patří eparcha Teodor Romža, který byl zavražděn r. 1947 na příkaz Nikity Chruščova a 27. 6. 2001 blahorečen papežem Janem Pavlem II. Dnes je tato církev tvořena Mukačevskou eparchií, která je přímo podřízena Svatému stolci. Ruský expanzionismus je v souladu nejen s Putinovými geopolitickými ambicemi, ale také s přáním moskevského patriarchátu uplatňovat svou náboženskou autoritu v celém bývalém sovětském prostoru proti tomu, co považuje za nepatřičné vměšování konstantinopolského patriarchátu a zejména Vatikánu. Putin si je zase vědom toho, že Rusko se neobejde bez vztahů s pravoslavnou církví, která dává režimu morální legitimitu a podporu. Putinova anexe Ukrajiny by znamenala rusifikaci země, což by posílilo roli ruské pravoslavné církve na úkor katolické církve byzantského obřadu. Politické zájmy katolíků se neshodují se zájmy Putina ani Bidena, ale na náboženské úrovni, která je nejvyšší, musíme odmítnout jakoukoli formu expanze moskevského patriarchátu na slovanská území a v budoucnu možná i na Západ...

(Roberto de Mattei, přeložil Pavel Štička, 3.6.2022, Katholisches)

Zprávy a oznámení

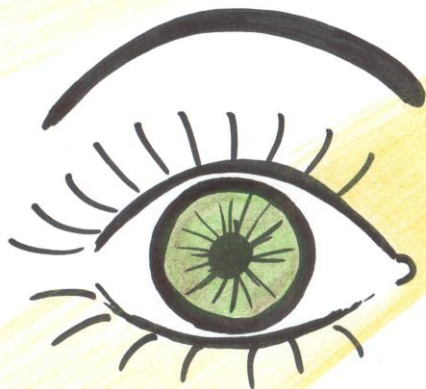
Slavnost Těla a Krve Páně – neděle 19. června

- v Rožmitále na náměstí: v 9,00 hodin, s eucharistickým procesím a veřejným svátostným požehnáním
- v Bělčicích: v 11,15 hodin, s 1. svatým přijímáním, eucharistickým procesím a veřejným svátostným požehnáním
- ve Hvozďanech ten den nebude bohoslužba, zveme k účasti v Rožmitále

Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 13. do 26. června 2022

Den		Starý Rožmitál				Hvožd'any	Bělčice	Ostatní
		farní kostel Povýšení sv. Kříže		filiální kostel sv. Jana Nepomuckého				
Pondělí	13. 6.							
Úterý	14. 6.		---					
Středa	15. 6.		18,00 volná intence <i>Po mši sv. adorace</i>					
Čtvrtek	16. 6.					17,00 mše sv.		
Pátek	17. 6.		17,00 zpověď, 17,30 růženec 18,00 Za Marii a Adolfa Trčovy, rody Trčků, Průchů a duše v očistci					
Sobota	18. 6.							
Neděle	19. 6.		Slavnost Těla a Krve Páně 9,00 Za farnost		b. sl. není	11,15 mše sv.		
Pondělí	20. 6.		---					
Úterý	21. 6.						18,00 Farní spol. <i>Panský dům</i>	
Středa	22. 6.	Vigilie Slavnosti Narození sv. Jana Křtitele 18,00 Za rodiče Drechslerovy a syna Josefa					14,30 mše sv. <i>Centrum soc. sl.</i>	
Čtvrtek	23. 6.					Sl. Narození sv. Jana Kř. 17,00 mše sv.		
Pátek	24. 6.	Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova 17,00 zpověď, 17,30 růženec 18,00 volná intence						
Sobota	25. 6.							
Neděle	26. 6.	13. neděle v mezidobí 8,30 volná intence			10,10 mše sv.	11,15 b. sl.		

Světlem těla je oko. Je-li
tedy tvé oko čisté, celé
tvé tělo bude mít světlo.
Je-li však tvé oko špatné,
celé tvé tělo bude ve tmě.

Jestliže i světlo v tobě je
temné, jak velká bude
potom tma?

Mt 6, 22 - 23